

[Poul Dam.]

toen for afsætning af danske landbrugsvarer er det samme i forslaget, som det var på finansloven for 1968-69, men altså ikke inklusive de ekstrabevillinger, der kom her i efteråret. Det vil altså sige, at den samlede landbrugsstøtte, man forudser for 1969-70, er et mindre beløb end det, der ydes i landbrugsstøtte i 1968-69. (*Finansministeren* [Poul Møller]: Det er en korrekt betragtning!). Det er en korrekt betragtning, siger finansministeren. Jeg er glad for, at jeg har forstået så meget af det hele. Jeg håber også, at landbruget vil være indforstået med det, og at de forhandlinger, der nu kommer, ikke vil føre til en forøgelse af disse tal, for hvis der kommer en større regning her, så holder disse tal heller ikke for reservernes vedkommende. Disse reserver holder i det hele taget ikke. Regeringen har jo tidligere vist sin fantastiske evne til at skønne over, hvorledes det ville gå: skønnet over 1968-69 er jo for længst gået fløjten, og vi tvivler på, at dette skøn er ret meget bedre. Men hvad så, hvad skal vi vente os engang hen på foråret? Nye skatter for at lave begrænsning i det hele og for at klare det? Det bliver en interessant tid at se i møde, når vi har dette udgangspunkt.

Vi deltager i finansudvalgets arbejde, og det er interessant arbejde. Ganske vist består det jo væsentligt i at sige ja til det, regeringen kommer med, eventuelt at sige nej i et begrænset antal tilfælde. Der er ingen muligheder for at foreslå noget andet, der er meget få muligheder for at komme i en virkelig diskussion om tingene. Men vi vil altså gerne deltage i det, selv om vi er klar over, at der er indtrådt en nyhed på dette område, idet vi har konstateret, at man for nylig har indført noget, der hedder „møder mellem regeringspartiernes finansudvalgsmedlemmer“, for at aftale, hvad man skal gøre på det ene eller det andet område. Dette koksgrå kabinet, som man nu har fået skabt, interesserer os meget. Er det meningen, at det skal betyde, at diskussionen i finansudvalget skal forhindres? At der ikke mere kan foregå en fri meningsdannelse? Er det en forhåndsgaranti mod fri drøftelse og fri stillingtagen i finansudvalget? Det har i hvert fald aldrig været meningen med at have et finans-

udvalg. Men man skal jo immervæk se noget nyt — for at citere J. C. Christensen, som jeg tidligere har haft lejlighed til at omtale.

Sigsgaard: Finansministeren indledte sin fremsættelsestale med en almindelig økonomisk situationsgennemgang, hvor han lagde megen vægt på, at vanskelighederne og herunder arbejdsløsheden allerede begyndte under den forrige regering. Vi er enige. Det er ikke kun regeringen Baunsgaard, der bl. a. gennem momsforhøjelsen har forværret arbejdsløsheden. Det samme lagde regeringen Krag op til ved sit forslag om indefrysning af dyrtidsportionen.

Finansministeren skildrede de lønstigninger, der er sket siden foråret 1967, og påstod, at arbejdernes lønforhøjelser havde smittet af på alle andre indkomstgrupper. Hvorfor skal vi gang på gang præsenteres for en sådan fejlagtig fremstilling? Finansministeren ved jo udmærket godt, at det ikke er lønarbejderne, der presser omkostningsniveauet op. Tværtimod, lønarbejderne har dårlig nok kunnet opretholde deres andel af nationalindkomsten i de sidste 50 år; vismandsrapporten om formueudviklingen tyder endda på, at det er gået ned ad bakke de seneste år. Lønarbejderne må halse af sted og slås med ryggen imod muren for ikke bestandig at blive stillet ringere i forhold til andre samfundsgupper. Og fagbevægelsens ledere taler jo altid villigt om at indordne sig under de såkaldte samfundshensyn, som arbejdsgiverne til gengæld blæser på. Det er altså ikke lønstigningerne, der bevirker stigende profitter, det er tværtimod den u hæmmede profitjagt, som den borgerlige stat, uanset hvem der formelt styrer den, ikke drømmer om at gribe ind over for — det er denne profitjagt, der bringer økonomien ud af balance og forringer konkurrenceevnen. Kapitalen er et sart væsen; uden bestandige hormonsprøjtninger i form af bedre gevinstmuligheder nægter den at yngle, og derfor får den bedre gevinstmuligheder på lønarbejdernes bekostning.

Et af de eksempler, der huskes, er B & W, som efter lang tids hylene op og megen teatertorden fik gennemtruffet en såkaldt rationalisering. Den har betydet, at virksomheden skovler mange flere millioner kroner